

“Libertat presos polítics”, la pancarta de la façana de l’Ajuntament

Mal els hi pesi alguns, **el balcó de l’Ajuntament reflecteix la anormalitat política** en que vivim immersos, **impedir-ho és voler invisibilitzar una realitat**.

El darrer mantra de la intolerància espanyolista a Catalunya és el de la pretesa neutralitat de l’espai públic. Des d’octubre de 2017, i sobretot des dels empresonaments, l’independentisme ha intensificat la seva presència al carrer i el país s’ha anat omplint pacíficament de llaços, pancartes, murals, banderes, banderoles i domassos. Són recordatori constant de la anormalitat política en què vivim.

El discurs que sentim aquests dies es basa en una premissa falsa i perillosa. En una societat democràtica, **l’espai públic no ha de ser neutral, sinó plural**. S’hi han de poder expressar totes les sensibilitats, dins d’un marc de respecte i convivència. De fet, l’espai públic mai no és neutre. En els règims autoritaris, l’espai públic està envaït per la ideologia dominant, la del règim. L’omnipresència de la publicitat comercial, plena de missatges interessats, és una mostra que l’espai públic no és ni serà neutral.

Alguns, amb aquesta reacció en contra de pancartes i llaços grocs, expressen la seva frustració pel **gran fracàs de l’operació repressiva** que animen. Pensaven que els empresonaments i processos judicials afeblirien l’independentisme i el relegarien a un segon pla. En canvi, es van trobar amb els resultats d’un 21 de desembre, que són un gran recordatori que la qüestió catalana només pot tenir una solució política. Per més reformes del codi penal que es vulguin fer, el problema hi és i hi serà.

En definitiva, el que és realment greu i passa constantment als carrers de diversos pobles i ciutats del país (també a Vilassar de Mar), és que grups espanyolistes d’extrema dreta es passegen impunement encaputxats i amb objectes perillosos (navalles, ganivets, cúters, pals...) retirant qualsevol simbologia susceptible de no ser del seu a grat, a voltes fins i tot amb agressions físiques incloses.

No ens enganyem, la lliure expressió d’una reivindicació política s’ha pogut expressar sempre als balcons dels ajuntaments, places o carrers de les ciutats (igual que va succeir amb el *No a al guerra* o amb el *Nunca Mais* després de l’enfonsament del Prestige, per posar uns exemples), el que passa és que pels sectors més ancorats en les belles pràctiques d’un franquisme encara latent, el que els molesta és que la gent mostri la seva solidaritat envers represàlies.

Davant les injustícies, ni callarem, ni ens faran callar. Malgrat aquells que promouen l’odi i la cultura de la por, seguirem dempeus, perquè **un altre món és possible**.